

Зоряна Наконечна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-0425-2064>

кандидатка наук із соціальних комунікацій

Львівська національна наукова бібліотека України імені В. Стефаника

(Львів, Україна)

n_zoria@ukr.net

УДК 070(477.83-25)''1923/1939'':792.03(477.83/.86)

**ГАЗЕТА «НОВИЙ ЧАС» (1923–1939 рр.)
ПРО ТЕАТРАЛЬНЕ ЖИТТЯ ГАЛИЧНИНИ**

DOI 10.37222/2786-7552-2023-2-9

Досліджено особливості висвітлення театрального життя Галичини на сторінках часопису «Новий Час» (Львів, 1923–1939), проаналізовано тематику та визначено жанри пропонованих читачам матеріалів, серед яких переважали статті та рецензії.

Розглянуто публікації газети, присвячені діяльності театрів та організацій, що займалися у 20–30-х рр. ХХ ст. розвитком театрального мистецтва Галичини, як-от: кооператив «Український Театр» (Львів), товариство «Просвітянський Театр» (Сокаль), зазначено статті, у яких, зокрема, порушувалися актуальні питання тогочасної театральної сфери, що потребували нагального вирішення. Серед найважливіших проблем названо відсутність репертуару, який би сприяв національному розвитку суспільства, та обмеженість фінансування.

Окреслено коло авторів «Нового Часу» – публіцистів, театральних критиків та діячів культури, які здійснили вагомий внесок у розвиток українського театру і активно популяризували його серед громадськості, зокрема: А. Будзиновський, П. Лісяк, С. Чарнецький.

Ключові слова: театральна тематика, вистава, глядач, театр, газета «Новий Час», товариство «Руська Бесіда», стаття, рецензія.

Постановка проблеми. Особа І. Тиктора як «власника, ідеолога та натхненника» найбільшого видавничого осередку міжвоєнної Галичини, що функціонував у Львові, та пресові й книжкові проєкти, реалізовані у цьому концерні, відомі сучасному читачу завдяки пресовим публікаціям [1; 5–6] і науковим

дослідженням [4], однак усі ці часописи, зокрема газета «Новий Час», потребують докладного опрацювання змісту, що не лише сприятиме відтворенню та доповненню історії періодичного видання, а й «об'єктивно, без ідеологічних викривлень та суб'єктивних трактувань» [3] унаочнить стан тогочасного життя, у нашому контексті – українського театального мистецтва, на яке покладали великі надії культурно-мистецькі діячі досліджуваного періоду. Саме театр «відіграв роль чинника, який будив зі сну темні маси й нечисленну збайдужнілу для народної справи інтелігенцію та у чималій мірі причинився до вироблення ясного обличчя і скристалізування нового народовецького покоління» (Чарнецький С. По дорозі в сонце... 1934. Ч. 57–62).

Мета статті – зафіксувати, систематизувати та проаналізувати публікації театральної тематики газети «Новий Час» (1923–1939), визначити жанри, використовувані для висвітлення цієї теми, а також коло найактивніших авторів.

Об'єкт дослідження – публікації про український театр у Галичині у львівській газеті «Новий Час».

Аналіз останніх досліджень. Публікації на театральні теми в українських часописах минулого залишаються малодослідженим сегментом історії нашого пресознавства. Серед останніх наукових досліджень, в яких, зокрема, порушено і цю тему, назвемо монографію О. Середи «У полоні арту: українська мистецька преса Галичини міжвоєнного двадцятиліття», параграф якої присвячено українським театральним журналам, що сприяли «розвитку українського театру та підвищенню культурного рівня загалу галичан» [8]; статтю О. Терещук «Специфіка відображення українського театального життя Північної Буковини на сторінках щоденника “Час” (Чернівці, 1928–1940 рр.)», у ній «на прикладі чернівецького щоденника досліджено особливості висвітлення театральної тематики на сторінках буковинської преси міжвоєнного періоду» [9]. Названі праці лише дотично стосуються нашого дослідження, але дають розуміння стану, проблем та сподівань українських театральних критиків, акторів.

У нагоді стала збірка Степана Чарнецького «Історія українського театру в Галичині», укладена 2014 р. Б. Козаком, Р. Пилипчуком та Р. Лаврентієм [10]. У цьому ґрунтовному виданні зібрано нариси, статті, листи автора, які стосувалися

його діяльності як безкомпромісного театрального критика, тут представлено оригінальні тексти не лише з «Нового Часу», а й з «Літературно-Наукового Вістника», «Діла», «Шляхів» тощо, а також подано фахові наукові коментарі упорядників книги, що сприяють глибшому розумінню порушуваних тем.

Окрім того, серед досліджень, які використано у статті, назвемо відому колективну монографію «Іван Тиктор: талан і талант» [4] та пресові публікації, в яких йдеться про діяльність І. Тиктора, зокрема про газету «Новий Час» [1; 5–6].

Новизна дослідження полягає в тому, що вперше здійснено комплексний аналіз публікацій театральної тематики газети «Новий Час» (1923–1939), а також доповнено персоналії окремих публікаторів, які працювали у цій сфері.

Методи дослідження. Застосовано метод класифікації, що допоміг згрупувати публікації театральної тематики за жанрами та авторами; метод узагальнення сприяв виявленню типових рис досліджуваного об'єкта. Завдяки порівняльно-аналітичному методу виявлено однотипні та відмінні риси цих публікацій. Уточнення авторства здійснено завдяки біографічному методу.

Виклад основного матеріалу. Редакція газети «Новий Час» прагнула на сторінках видання охопити всі теми, що могли зацікавити українську громадськість, зокрема розвиток театрального мистецтва, яке мало стати «початком нової, більше розвиненої доби в історії многострадавшого народу галицької України» (Чарнецький С. Перед 70-тма роками (Театр і публіка). 1934. Ч. 29). Власне, про історію українського театру від часу створення товариством «Руська Бесіда» першого мандрівного професійного українського музично-драматичного театру на галицьких теренах, про ініціаторів цієї важливої події йшлося у ґрунтовних статтях театрального критика Степана Чарнецького (Перед 70-тма роками (Театр і публіка). 1934. Ч. 28–29; На зорі українського театру в Галичині. 1934. Ч. 39–41; По дорозі в сонце... 1934. Ч. 57–62¹). Загалом позитивно відгукуючись

¹ Не аналізуємо публікацій С. Чарнецького, оскільки більшість із них була републікована у книзі «Чарнецький Степан. Історія українського театру в Галичині: нариси, статті, матеріали, світлини», упорядкованій 2014 р. Б. Козаком, Р. Лаврентієм та Р. Пилипчуком [10]. У цьому виданні зібрано чимало нарисів, публікацій театального критика в різних періодичних виданнях, зокрема в «Новому Часі», епістолярію, а також світлин, що стануть у нагоді дослідникам українського театального мистецтва.

про діяльність театру, критик об'єктивно описував різні періоди його існування, визначав основні недоліки, як-от: «Хибою й великим недомаганням у нашому театрі була справа режисерії. Без пересади сказати сьогодні можна, що, крім Ів. Гриневецького, Миколи Садовського і О. Загарова, не мали ми визначних, справді творчих (на свій час) режисерів» (Висновки (На маргінесі 70-ліття українського театру в Галичині.). 1934. Ч. 65–66).

Певні моменти історії українського театру з фрагментами із «переписки австрійської поліційної влади про москвофільський курс перед і поза кулісами українського театру в Галичині» подав у газеті М. Голубець під псевдонімом Марко Вільшина (Микола Костомарів і галицький театр (В освітлені документів австрійської поліції). 1934. Ч. 225–227).

Якнайповніше історію українського театру до 1929 р. представлено В. Блавацьким у рефераті, виголошеному в Станиславові на прохання Студентської громади й опублікованому в «Новому Часі» (Театр на Великій Україні. Реферат виголошений на запрошення Студентської Громади в Станиславові. 1929. Ч. 105–113). Автор порівнює театр у Великій Україні та на її західних теренах, висновковуючи не на користь Галичини: «...головною причиною упадку галицького Театру є іменно перестарілість його форм. Публіка відсувається від нього, бо він втратив атракційну силу, не має чим зацікавити глядача...» (Там само. Ч. 112). В. Блавацький детально і обґрунтовано описує шляхи покращання галицького театру, висловлюючи сподівання, «що недовго вже прийдеться нам чекати на витворення таких обставин, які уможливають розквіт галицького театру» (Там само. Ч. 113).

Більшість публікацій «Нового Часу» аналізованої тематики мала на меті акцентувати увагу читачів на поточних театральних проблемах. Так, у перше десятиріччя існування газети найчастіше йшлося про відсутність належного репертуару. Цю тему розглядав А. Будзиновський, який наголошував, що через «брак модерного питомого українського репертуару» театральні колективи змушені послуговуватися закордонними, а драматурги не спішать їх створювати, бо театри не мають фінансової змоги оплачувати авторські права: «Напишеш штуку популярну й видрукуєш,

зараз зачнуть її купувати всі аматорські гуртки й заплативши пару грошів за примірник перепродують її далі з сцени за добрі гроші. На продажі примірника автор заробить дещо, але на перепродажі штуки з сцени не одержить нічого» (Дещо про театр. 1928. Ч. 145). Репертуари і аматорських, і професійних (окрім Станіславівського) театрів розкритикував Ф. Гай-Гаєвський, який наголосив, що вони не виконують основного свого завдання – «вихователя і пропагатора», а також акцентував необхідність започаткування часопису, який «виконувавби ролю дорадника і керманича життя аматорських театрів» (Під розвагу тим, кому належить (в справі театрального репертуару). 1933. Ч. 163. Рубр.: Література й мистецтво).

Потребу для кожного театру посади рефрента, який би займався і репертуаром, й іншими важливими організаційними справами, обґрунтував автор під криптонімом б. н. (Сумерк театру? 1931. Ч. 88. Дод.: Література й мистецтво. Ч. 24; Ч. 91. Дод. Ч. 25).

У 1928 р. редакція «Нового Часу» позитивно відгукувалася на заснування в Сокалі товариства «Просвітянський Театр», який очолив А. Будзиновський (Чайковський Б., д-р. «Просвітянський Театр» в Сокалі. 1928. Ч. 88; Дещо про український театр. 1928. Ч. 94. Рубр.: Література й мистецтво. Ч. 9). Однак уже за короткий час на сторінках газети йшлося про те, що цьому театру варто ретельніше підходити до постановок, бо він уже потрохи стає «оперетковою трупною», як і більшість аматорських театрів (Л. Л. З нагоди гостинних виступів Просвітянського Театру у Львові. 1928. Ч. 129). Зауважимо, що «оперетковою трупною» театр ставав через неспроможність конкурувати з трупами, які мали фінансову підтримку «поважних» інституцій. Це і стало, попри ентузіазм і самопожертву членів театру, причиною його ліквідації навесні 1929 р.

Риторика публікацій другого десятиріччя існування газети дещо змінилася відповідно до змін у житті українського театру. Зокрема, від 1933 р. дедалі частіше натрапляємо на позитивні публікації про театр «Заграва» (створений саме у 1933 р. В. Блавацьким у Коломиї на базі існуючого від 1931 р. однойменного театру в Перемишлі). Про історію заснування цього театру, його репертуар, акторів, костюми тощо йшлося, зокрема,

у великій статті Павла Лисяка «Нове слово в українському театральному мистецтві. Зприводу вистав театру “Заграва”» (1936. Ч. 28–31). А вже 1938 р. Л. Нигрицький (псевд. Г. Лужницького) повідомив читачам газети про створення із «двох найкращих українських театрів» – «Заграви» і Театру ім. Тобілевича – Театру ім. Котляревського² (Нигрицький Л. За національний театр. 1938. Ч. 201. Літературно-науковий додаток «Нового Часу». Ч. 36(48).

Увазі читачів газети також пропонувалося кілька публікацій про життя і діяльність українських театральних діячів. Так, С. Чарнецький віддав шану творцю, організатору і першому провіднику українського театру Товариства «Руська Бесіда» Омеляну Бачинському, який «клав... перші фундаменти під наш театр» (Пам’яті першого піонера театрального мистецтва в Галичині. 1933. Ч. 255, 257). Цьому ж автору належать статті про талановитих акторів Василя Юрчака (Юрчак. Памяти артиста українського Театру. 1931. Ч. 38) та Костя Підвисоцького (На забуту акторську могилу (Памяті Костя Підвисоцького). 1934. Ч. 95).

Звичайно, зважаючи на обсяг газети, редакція не мала змоги часто публікувати обсягові статті про театральне мистецтво, адже перш за все вона намагалася висвітлювати громадсько-політичну подієвість. Попри те вдалося віднайти доволі багато ґрунтовних публікацій А. Будзиновського, Ф. Гай-Гаєвського, І. Кедрина, П. Лисяка, Луця Лісевича, Г. Лужницького (під псевд. Л. Нигрицький), С. Чарнецького, авторів під криптонімами, що не вдалося ідентифікувати, які детально описували стан українського театру та обґрунтовували шляхи виходу із творчої кризи.

Рецензії, публіковані в «Новому Часі», зазвичай були позитивними, вони фактично виконували функцію реклами. Наприклад, ведучи мову про прем’єру вистави за відомим твором Генріка Ібсена, М. Голубець із захопленням відзначив не лише чудову гру акторів, а й зацікавлення глядачів, трактоване ним як «один з об’явів припинення повоєнної інфляції культурних цінностей» (Пер Гінт (Зприводу нової постановки в львівському Великому Театрі). 1936. Ч. 36. Стор.: Література і Мистецтво).

² На базі цього театру у вересні 1939 р. було створено Львівський державний український драматичний театр ім. Лесі Українки.

Активним рецензентом вистав упродовж 1934–1936 рр. був автор під криптонімом Л.³. Відзначивши добру «режисерію» та гру акторів вистави «Трафіка пані генералової», він усе ж таки зазначив, що з «комедії робиться фарса» (Театр Різномодностей. «Трафіка пані генералової» Комедія в 5-ти картинах. Буш-Фекте. 1936. Ч. 39. Рубр.: 3 театру). Власне, від цього рецензента читачі довідалися про нові вистави на сцені Великого театру (Великий театр. «Розкішна дівчина». 1934. Ч. 270. Рубр.: 3 театру; Великий театр. «Отець Марко», драматична поема на 3 дії (5 картин) Ю. Словацького. 1936. Ч. 67. Рубр.: 3 театру; Великий театр. «Неоправдана година», комедія на 3 дії (5 картин) С. Бекеффі. 1936. Ч. 97. Рубр.: 3 театру тощо), вони (зокрема гра акторів) були охарактеризовані автором позитивно. «Першорядною нісенітницею» рецензент назвав лише комедію Шваркіна «Чужа дитина», яку поставив Театр різномодностей: «Бідний цей “радянський гумор”, як такі речі йдуть на експорт» (Р. Театр різномодностей. 1934. Ч. 235. Рубр.: 3 театру).

У газеті використовувано такий інформаційний жанр, як інтерв'ю. У розмові із журналістом секретар кооперативу «Український Театр» М. Рудницький намагався привернути увагу громадськості до проблем театру, які потребували нагального вирішення, а також розповів про діяльність цієї інституції (О. Б. Український театр в Галичині. Які в нас театри та як вони працюють? Розмова з секретарем Кооперативи «Український Театр» д-ром Михайлом Рудницьким. 1927. Ч. 2). Розмова з директором «Нового українського театру» на Волині П. Карабіневичем дала галицькому читачу вичерпну інформацію про історію створення «на базі колишнього театру Міткевичевої» кооперативної організації, що мала започаткувати постійний театр на Волині з осідком у Луцьку. П. Карабіневич назвав прізвища усіх акторів, репертуар цього мистецького закладу, а також розповів про останній рік його діяльності, який трупа провела у мандрах Галичиною, поділився планами на майбутнє (Чи буде на Волині постійний український театр? Хвилина розмови з директором «Нового українського театру» Панасом Карабіневичем. 1928. Ч. 125).

³ Припускаємо, що саме так у газеті міг підписуватися Святослав Лакуста, який у другій половині 1930-х рр. переїхав до Львова й активно публікувався (зокрема на театральні теми) у львівській пресі [2; 7].

Оскільки «широкі круги публіки дуже мало знають про наших артистів, що посвятилися українській сцені», Т. Ліськевич провів розмову з режисером театру «Заграва» В. Блавацьким. Завдяки цьому матеріалу читачі дізналися про початок акторської кар'єри видатного українського актора і режисера, зокрема про першу його роль на сцені⁴ – у трупі Василя Коссака. І хоча «початки були для мене фатальні⁵ й тепер навіть не можу зясувати собі, що могло мене втримати в тодішніх умовах...», дуже швидко він зумів здобути загальне визнання і підтримку громадськості (Тарас Ліськевич. Володимир Блавацький режисер театру «Заграва» (З циклу розмов з діячами нашої сцени). 1936. Ч. 26).

Оперативно реагувати на події в житті українського театру редакції вдавалося завдяки коротким повідомленням та заміткам, які лише констатували певний факт, вони не потребували ретельного опрацювання та публіцистичної майстерності автора. Метою таких матеріалів було повідомити читачу про діяльність театральних організацій, заснування нових труп (як професійних, так і аматорських), їхні прем'єри та репертуари, святкування, що проводили з певної нагоди, страйки акторів тощо. Регулярними були анонси вистав у різних театрах, інколи подавалися світлини акторів.

Висновки. Опрацювання комплексу публікацій театральної тематики на сторінках газети «Новий Час» за весь період її існування (1923–1939 рр.) засвідчило, що українська громадськість покладала великі надії на театр, який мав сприяти національному розвитку. Авторами різножанрових публікацій (від аналітичних статей до хронікальних заміток) зазвичай були театральні критики або актори, як-от: В. Блавацький, Г. Лужницький, С. Чарнецький, тобто особи, які брали безпосередню участь у діяльності українських театральних організацій і труп. Саме завдяки фаховим авторам читачі отримували вичерпну інформацію про реальний стан українського театру (і професійного, і аматорського) в певні періоди його існування, можливі шляхи його розвитку, недоліки, які потребували нагального вирішення. Їхні висновки

⁴ У «Марусі Богуславці» мав промовити лише одне слово, однак так «зааферувався», що не сказав його.

⁵ У трупі В. Коссака, де було багато старших і уже відомих артистів, «недопускали молодих до якихнебудь роль» і, крім того, до В. Блавацького «відносилися... деякі особливо ворожо».

зводилися до того, що належне фінансування, якого вкрай бракувало, якісна реклама вирішили б основні проблеми і стимулювали б розвиток українського театрального мистецтва, бо «навіть найбільше поширення кіна не вбє туги до правдивого драматичного мистецтва, якого виявом є не тільки жест і міміка, але що найважливіше – слово» (Театр і кіно. 1929. Ч. 101).

Література

1. Бухало О. Іван Тиктор: «сільський хлопу», який став медіамагнатом. 2018. 6 лип. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/blog-history-44729608>.
2. Дей О. І. Словник українських псевдонімів та криптонімів (XVI – XX ст.). Київ: Наукова думка, 1969. С. 213.
3. Дроздовська О. Преса як джерело вивчення історії українських ЗМІ (1900–1939 рр.). *Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства*. Львів, 2021. Вип. 11(29). С. 142–169. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11\(29\)-8](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11(29)-8).
4. Іван Тиктор: талан і талант / Н. Зелінська, Л. Сніцарчук, Е. Огар та ін.; кер. авт. кол. О. Думанська. Львів: Українська академія друкарства, 2007. 240 с.
5. Левицька О. Іван Тиктор у Львові. 01.11.21. URL: <https://zbruc.eu/node/108597>.
6. Мартинюк В. Концерн «Українська преса». Найбільший український видавничий осередок міжвоєнної Галичини, що діяв у Львові. URL: <https://lia.lvivcenter.org/uk/projects/litlviv/database/topos/koncern-tyktora/1939>.
7. Меленчук О. В. Лакуста Святослав Михайлович. *Енциклопедія Сучасної України*. Київ, 2016. Т. 16. URL: <https://esu.com.ua/article-53106>.
8. Серета О. У полоні арту: українська мистецька преса Галичини міжвоєнного двадцятиліття: монографія. Львів, 2022. С. 73–82.
9. Терещук О. Специфіка відображення українського театрального життя Північної Буковини на сторінках щоденника «Час» (Чернівці, 1928–1940 рр.). *Пресознавство / Press Studies*. 1922. Вип. 1. С. 201–216. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2022-1-13>.
10. Чарнецький Степан. Історія українського театру в Галичині: нариси, статті, матеріали, світлини / упорядкув.: Б. Козак, Р. Лаврентій, Р. Пилипчук. Львів: Літопис, 2014. 584 с+106 с. ілюстр.

References

1. Bukhalo, O. (2018). Ivan Tyktor: «silskyi khlop», yakyi stav mediamahnatom [Ivan Tyktor: “rural man” who became a media mogul], 6 lyp. Retrieved from <https://www.bbc.com/ukrainian/blog-history-44729608> (in Ukr.).
2. Dei, O. I. (1969). Slovyk ukrainskykh psevdonimiv ta kryptonimiv (XVI–XX st.) [Dictionary of Ukrainian pseudonyms and cryptonyms (17th–20th centuries)], Kyiv: Naukova dumka, 213 (in Ukr.).

3. Drozdovska, O. (2021). Presa yak dzherelo vyvchennia istorii ukrainskykh ZMI (1900–1939 rr.) [The press as a source for studying history of the ukrainian print media (1900–1939s)], *Zbirnyk prats Naukovo-doslidnoho instytutu presoznavstva*, Lviv, (11(29), 142–169. DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11\(29\)-8](https://doi.org/10.37222/2524-0331-2021-11(29)-8) (in Ukr.)

4. (2007). Ivan Tyktor: talan i talant [Ivan Tyktor: destiny and talent] / N. Zelinska, L. Snitsarchuk, E. Ohar ta in.; ker. avt. kol. O. Dumanska, Lviv: Ukrainiska akademiia drukarstva, 240 (in Ukr.).

5. Levytska, O. (2021). Ivan Tyktor u Lvovi [Ivan Tyktor in Lviv], 01.11. Retrieved from <https://zbruc.eu/node/108597> (in Ukr.).

6. Martyniuk, V. Kontsern «Ukrainska presa». Naibilshyi ukrainskyi vydavnychi oseredok mizhvoiennoi Halychyny, shcho diiv u Lvovi [«Ukrainska presa» concern. The largest Ukrainian publishing center of interwar Galicia, operating in Lviv]. Retrieved from <https://lia.lvivcenter.org/uk/projects/litlviv/database/topos/koncern-tyktora/1939> (in Ukr.).

7. Melenchuk, O. V. (2016). Lakusta Sviatoslav Mykhailovych, *Entsyklopediia Suchasnoi Ukrainy*, Kyiv, (16). Retrieved from <https://esu.com.ua/article-53106> (in Ukr.).

8. Sereда, O. (2022). U poloni artu: ukrainska mystetska presa Halychyny mizhvoiennoho dvadtsiatylittia: monohrafiia [In the Captivity of art: Ukrainian art press of Galicia in the Interwar period: A Monograph], Lviv, 2022, 73–93 (in Ukr.).

9. Tereshchuk, O. (2022). Spetsyfika vidobrazhennia ukrainskoho teatralnoho zhyttia Pivnichnoi Bukovyny na storinkakh shchodennyka «Chas» (Chernivtsi, 1928–1940 rr.) [The ukrainian theater life in Northern Bukovyna on the pages of the daily newspaper *Chas* (Chernivtsi, 1928–1940)], *Presoznavstvo / Press Studies*, (1), 201–216. DOI: <https://doi.org/10.37222/2786-7552-2022-1-13> (in Ukr.).

10. Charnetskyi Stepan. Istoriia ukrainskoho teatru v Halychyni: narysy, statti, materialy, svitlyny [History of Ukrainian theater in Galicia: essays, articles, materials, photos] / uporiadkuv.: B. Kozak, R. Lavrentii, R. Pylypchuk, Lviv: Litopys, 2014, 584+106 (in Ukr.).

Zoriana Nakonechna

Candidate of Social Communications
Vasyl Stefanyk National Scientific Library of Ukraine in Lviv
(Lviv, Ukraine)

«NOVYI CHAS» NEWSPAPER (1923-1939) ABOUT THE THEATRICAL LIFE IN GALICIA

The article examines the peculiarity of the coverage of theatrical life in Galicia in the «Novyi Chas» newspaper (Lviv, 1923–1939). The subject of the materials offered to readers is analyzed, and determines

their genre affiliation, among which, in particular, with articles and reviews prevailing among them.

Newspaper publications dedicated to the activities of theaters and organizations involved in the development of theatrical art in Galicia during the 1920s and 1930s are considered. These included: the «Ukrainskyi Teatr» cooperative (Lviv) and the «Prosvitianskyi Teatr» society (Sokal). The articles are mentioned, particularly those that raised topical issues of the theater sphere at the time, such as the lack of a repertoire that would contribute to the national development of society and limited funding.

The circle of authors of «Novyi Chas» are outlined, which consisted of publicists, theater critics, and cultural figures who have made a significant contribution to the development of Ukrainian theater and actively popularized it among the public, particularly A. Budzynovskyi, P. Lysiak, S. Chernetskyi.

Keywords: Theater subjects, performance, the audience, «Novyi Chas» newspaper, «Ruska Besida» society, article, review.